

A busz elment

*„Mert állítólag akik elfelejtik a múltat,
arra ítéltetnek, hogy megismételjék.”*
(Chuck Palahniuk)

kisvártatva odalépett az elárusító, és kicsit bosszúsan ugyan, ám megkérdezte, mit akarok, én meg csak álltam bambán és néztem a zsíros, légy-szarral pöttyözött pultot, és egy percre meg is feledkeztem róla, hogy hol vagyok, aztán valami kellemetlen szag jött fel a pult alól, ami leginkább szarra emlékeztetett, és ettől újra elfogott a hányinger, és arrébb botorkáltam, közben fél füllel még hallottam, amint valami olyasmit szolt utánam, hogy részeg állat, vagy valami hasonlót, lehet, hogy azt mondta, hogy fészek állag, de nem hiszem, ezen jót röhögtem, próbáltam még hasonló hülyeségeket kitalálni ezekre a magánhangzókra, de több nem jutott eszembe, én azért csak röhögtem tovább, majd megálltam egy fánál, és hallottam a sliccem jól ismert hangját, amitől jött is rögtön az inger, de a végén már olyan sokáig pisáltam, hogy unalmassá vált, ezért bal mutató- és hüvelykujjammal kövér C betűt formáltam, és körbefogtam vele a sárga folyamot, majd két ujjam hegyével bezártam a kört, és ennek úgy megörültem, hogy össze is pisáltam a tenyerem, majd mentem tovább, és figyeltem az árnyékom, ahogy a lámpákhoz közeledve zsugorodni kezd, majd megint nyúlni, majd újra zsugorodni, aztán megint nyúlni, zsugorodni, nyúlni, beletöröltem nedves tenyerem a farmeromba, mert már meg is feledkeztem róla, hogy mitől olyan, aztán újra megláttam egy kis éjjelnappalit, bementem, és kértem egy doboz cigit, erre a kiscsaj úgy nézett rám, mint aki kísértetet lát, majd megkérdezte, milyet, én meg azt mondtam, hogy fészekállagút, és röhögtem, ő meg megint megkérdezte, hogy milyet, és mondtam neki, hogy adjon egy sört, és a pultra szórtam minden pénzt a zsebemből, erre az a kis kurva azt mondta, hogy ez nem elég sörre, ezért kénytelen voltam benyúlni a másikba is, ahonnan előbányásztam még egy papiroost, amiről elsöre nem tudtam megállapítani, milyen címlet, de a kiscsaj elvette, és adott egy sört (pont olyat, amelyet szerettem vol-

na), amit mohón kicsupáltam a kezéből, és lassú léptekkel kimentem a helyiségből, közben pedig lekicsinylően méregettem a mellettem sorakozó polcok tartalmát, kiérve kinyitottam a sört, és úgy ittam bele, mintha egy reklámfozason lettem volna, leültem egy buszmegállóban, letettem a sört a lábam közé, és közben észrevettem, hogy van egy kisebb horzsolás a bal alkaromon, aztán teljesen belevesztem egy plakátba, amin egy tizennégy évesnek látszó lány reklámozott valami arckrémot, fölé pedig festékekkel azt fűjták, hogy „unplug the the drug!”, és egy kis tévé volt odarajzolva filccel, egy másodperc múlva megint elfogott a szédülés, ezért lehajtottam a fejem, és megpillantottam a földön levő sörösüveget, amibe bele akartam köpni, de mellément, a habos nyál pedig lassan lecsorgott az üveg nyakán egész a földig, ekkor déjã vu érzésem támadt, ami kicsit észhez is térített, és végre-valahára rájöttem, hogy a sörösüveg még majdnem tele van, ezért habozás nélkül meg is ittam a felét, és akkorát böffentettem, hogy az utca másik oldalán ácsorgó kurvás kinézetű csajok meg a mellettük álldogáló pasik is mind odanéztek, én meg tarkóra tett kézzel hátradőltem, és addig álltam a tekintetüket, amíg zavarukban odébb nem álltak, aztán még öt-tíz percet üldögélhettem, és azt hiszem, nem gondoltam semmi értelmesre, majd újra megéreztem azt a szagot, amit a kajaldánál is, úgyhogy felkeltem és megnéztem, mikor indul már az a rohadt busz, és vagy további három percig bámultam a számokat, mire ki tudtam venni, hogy két és fél órája ment el az utolsó, így lehajoltam, és behúztam egyet az üvegbe, felvettem a földről egy félig elszívott cigit, meggyújtottam, de rögtön el is dobtam, mert csak valami gyenge szar volt, az meg pont arra a helyre pattant vissza, ahonnan felvettem, ugyanabba a kibaszott repedésbe, de nem tulajdonítottam ennek különösebb jelentőséget, elindultam hát gyalog haza, de nem tehettem meg ötven méternél többet, amikor kiszúrta pár gyereket, akik egy templomfalnál iszogattak, én meg próbáltam a szédülésemet lezser sétává alakítani, de azt hiszem, nem ment, mert már messziről hallottam a nevetésüket, aztán ahogy odaértem hozzájuk, már nyitottam is a számat, hogy cigit kérjek, mire az egyik megelőzve engem odanyújtott egy doboz piros Marlborót, amiből egy szál már félig ki volt húzva, én meg szó nélkül elvettem, és megköszöntem, mire amaz annyit mondott, hogy „szívesen máskor is”, a haverjai meg újra elkezdtek röhögni, én meg gondoltam, tovább is indulok, mire az egyik még utánamszólt, hogy vigyázzak, mert nagyon csúszik a lépcső, én meg intettem nekik és mentem tovább, mélyeket szívtam a Marlborómból, és bámultam a felszálló füstöt, mire egyszer csak a földön találtam magam sajtó kézzel és csipővel, ügyel-bajjal feltápáskodtam, felszedtem a lépcsőről a cigimet, és kicsit bicegve ugyan, de továbbmentem, aztán ahogy sétáltam, azt éreztem, hogy minden beton-

kocka a valóság egy külön szeletkéje, amelyeken külön fizikai törvények uralkodnak, ezért aztán egyiken lassítva mentem, a másikon gyorsítva, a harmadikon egész kicsiket léptem, aztán talán olyan is volt, hogy kevés gravitációnál félig lebegve haladtam, meg azt hiszem, hátrafelé is sétáltam egy ideig, a végén meg átmentem egy időkapun, és bár fiatalabb lettem pár órával, a részegségem maradt a régi, sőt egyre jobban éreztem magamban a sör munkálkodását, ugyanis egyre többször felejtettem el, hogy hol vagyok és merre tartok, ezért félpercenként körül kellett nézнем, ami elég szar volt, mert mindig azt reméltem, majd rájövök valami fontosra, valami lényegesre, ami *magasztos célként* lebeg majd a szemem előtt, de minden ilyen alkalommal ki kellett ábrándulnom, mert minden ami számított, nem volt több az egyensúlyom megőrzésénél meg annál, hogy egyek valamit, *igen*, hasított belém a gondolat, és ebben a percben meg is láttam, hogy vagy harminc méterrel előttem ez villogott baszott nagy piros neonlámpákkal: „Egyél meg!”, úgyhogy lehet, hogy nem is a gondolat hasított belém, hanem csak simán megláttam ezt a feliratot, de hát mindegy is, a lényeg, hogy lett úti cél, és hát arra is vettem az irányt, próbáltam nagyokat pislogni, hogy kitisztuljon a látásom, és egyre csak az egyre növekvő feliratot bámultam, és ahogy mentem, egyszer csak éreztem, hogy valami puhába nyomódik a talpam, és ahogy lenéztem, láttam, hogy tiszta kutyaszar lett a cipőm, de egyelőre ennek se tulajdonítottam túl nagy jelentőséget, inkább csak próbáltam séta közben beledörgölni a lábam ebbe-abba, és végig éreztem, ahogy kavargó a gyomrom, de szinte biztos voltam benne, hogy kibírom hányás nélkül, mígnem végül odaértem a gyorskajaldáához, és keresni kezdtem az árlistát, majd